

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XIV. Tametsi solus Deus orandus sit, tamquam primum principium
& fons bonorum omnium, & Christus tamquam primarius & principalis
Mediator noster apud Deum; orandi sunt tamen alii Sancti, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

clesia primitiva fuisse practicaram, ex antiquis probat Liturgiis, Jacobi, Marci, Basilii, Cyrilli, &c. necnon ex cap. cum Marthe de celebr. Miss. ubi Innocentius III. hanc Ecclesie collectam: *Annue nobis Domine, ut anime famuli tui Leonis hac proffit oblatio, explicans, quod (inquit) plerisque orationibus continetur, proficiat huic Sancto talis oblatio ad gloriam & honorem, ita debet intelligi, ut ad hoc proffit, quod magis ac magis à fidelibus glorificetur: licet plerique non reputent indignum, & Sanctorum gloriam usque ad iudicium augmentari; & ideo Ecclesiam in eorum sanè posse augmentum glorificationis ipsorum optare.*

CAPUT XIV.

Tametsi solus Deus orandus sit, tamquam primum principium & fons bonorum omnium, & Christus tamquam primarius & principalis Mediator noster apud Deum; orandi sunt tamen etiam alii Sancti, homines & Angeli, tamquam Mediatores secundarii, qui nomine Christi, & virtute meritorum ipsius, etiam valent aliqua bona nobis impetrare.

68 **P**robatur 1°. exemplo Jacob Patriarchæ, invocantis Angelum. Genes. 32. & 48. Item Joannis Evangelistæ invocantis septem spiritus, qui in conspectu Dei sunt. Apoc. 1. 2°. Sancti hujus vitæ piè & fructuose invocantur. 1. Reg. 7. Job. ult. Rom. 15. 1. Thess. 5. & 2. Thessal. 3. Igitur etiam Sancti cum Christo in celo regnantes.

3°. Sancti alterius vitæ orant pro nobis. Hierem. 15. 2. Machab. 15. Apocal. 3. Multaque nobis bona, nobis (ob preces ipsorum) largitur Deus. Genes. 26. Exodi 32. 3. Reg. 11. & 15. 4. Reg. 19. & 20. Isa. 37. Eccli. 44. Igitur à nobis invocari possunt, ut pro nobis orent.

69 **O**bjiciunt Lutherani & Calvinistæ 1°. cum Vigilantio; dum vivimus, mutuo pro invicem orare possumus; postquam autem mortui fuerimus, nullius pro alio est exaudienda oratio.

Respondeo id profus alienum esse à veritate: quia, ut S. Thomas ait art. 11. *cum oratio pro aliis facta ex charitate proveniat, quando Sancti, qui sunt in patria, sunt perfectioris charitatis, tanto magis orant pro viatoribus. . . Et quando sunt Deo conjunctiores, tanto eorum orationes sunt magis efficaces. Habet etiam hoc divinus ordo, ut ex superiorum excellentia in inferiora refundatur, sicut ex claritate solis in aërem. . . Et propter hoc Hieronymus contra Vigilantium dicit: „ Si Apostoli & Martyres, adhuc in corpore constituti, quando pro se adhuc debent esse solliciti, pro aliis orant; quanto magis post coronas, victorias & triumphos?*

70 **O**bjiciunt 2°. Oratio ad Sanctos directa injuriosa est Christo: quia arguit insufficientiam mediationis ipsius: injuriosa etiam mise-

ricordie Dei, quæ cum sit infinita, & infinite excedens benignitatem Sanctorum, opus non est ad Sanctos recurrere. Sed profus errant: quia sicut ab hominibus adhuc in hac vita degentibus, absque injuria Mediatoris Christi & misericordie Dei, petimus ut orent pro nobis, ut hæretici fatentur, & Paulus fecit Rom. 15. Coloss. 4. Ephes. 6. Ita similiter, &c. Non solum ergo injuriam Christo & misericordie Dei non facit, quin honorem potius utrique facit, qui ex voluntate Dei & Christi Sanctos orat, velut Dei & Christi Ministros & amicos, quorum totam virtutem agnoscit esse ex gratia & misericordia Dei & meritis Christi, cujus licet mediatio & oratio, sicut & Dei misericordia, sit nobis sufficientissima; subinde tamen ipse non vult desideratos effectus concedere, nisi alii accedant secundarii Mediatores, qui ipsum & Patrem orent in nomine ipsius, uti ex allatis constat exemplis, & ex eo quod Deus ex sua bonitatis abundantia per hoc velit Sanctos suos honorare; sicut servum suum Job honorare voluit, dum dixit ad Eliphaz Themanitem, &c. *Ita ad servum meum Job, qui orabit pro vobis: faciem ejus suscipiam.* Ex quo exemplo patet, quod Dei misericordia, licet se solâ nobis sufficientissima, accedente patrocinio Sanctorum, sæpè largiri velit, quæ aliâ largitura non esset.

Objiciunt 3°. Sancti in celo non vident 71 orationes nostras, nec secreta cordis nostri. Imò, teste D. Gregorio 12. Moral. 13. *videns in Verbo, velut in speculo, ea quæ decet eos cognoscere de iis quæ circa nos aguntur*, etiam secreta cordis nostri: maxime verò excellentiam ipsorum decet cognoscere petitiones nostras, ad ipsos directas, vel voce, vel corde; & ideo petitiones, quas ad eos dirigimus, Deo manifestante, cognoscunt. Enimverò cordium cognitionem, Deo revelante, Scriptura sacra Sanctis tribuit 1. Reg. 9. 4. Reg. 5. & 6. Daniel. 2. & alibi. Eliam quoque post translationem suam scivisse quid ageretur in regno Juda, patet ex 2. Paralip. 21.

An autem purgantes animas orare & invocare liceat? in utramque partem Theologi disputant. Valentia putat id esse vanum & otiosum. 1°. quia nondum fruuntur visione Verbi, ut possint cognoscere ea quæ nos cogitamus, vel dicimus; ait S. Thomas a. 4. ad 3. 2°. non sunt in statu orandi pro nobis, sed magis ut oretur pro ipsis. S. Thomas a. 11. ad 3. eò quod utique sint quasi in carcere, & in manu divinæ justitiæ. Quemadmodum ergo ii qui ad exsolvenda delicta, jussu Principis in carcere detinentur, accessum non habent ad Principem, etsi gratiâ ipsius non penitus exciderint; ita de animabus Purgatorii cogitandum.

3° decet illas totaliter intentas esse debito suo quam perfectè possunt persolvendo.

4°. in Missa defunctorum nulla dici potest collecta pro vivis, ad notandum quod

mortui juvare nequeant vivos, in hac vita existentes, inquit Durandus in Rationali div. Offic. l. 4. c. 15.

73 His tamen non obstantibus, sapientissimus noster Lezana consulto 3. n. 118. probabiliter docet, ex multorum Theologorum consensu, animas Purgatorii à fidelibus piè invocari posse. Nec id S. Thomas negare videtur (non enim dicit, quòd eas orare non possumus) sed solum asserere, quòd eas non oramus, id est orare & invocare non solemus: quia scilicet non ita constat, quòd nostras cognoscant orationes, suntque potiùs in statu ut oretur pro ipsis, quàm ut orent pro nobis. Ex quo consequens non est, quòd nunquam orent pro nobis. Tamen si enim hoc non faciant ratione status (potiùs deputati ad satisfaciendum pro se, quàm ad orandum pro aliis) faciunt tamen ratione charitatis & communionis, quam eo in statu retinent ad nos.

74 Probatur ergo ista opinio, tum quia multi (ut ex D. Gregorio 4. Dialog. refert Viguerius Inst. c. 5. §. 5.) per animarum adhuc purgantium invocationem adjuvi sunt. Siquidem Gregorius cap. 40. ibi narrat, quòd animæ Pachelii & Severini, adhuc in Purgatorio existentes, miracula in terris operabantur. quod probabili (licet non evidenti) argumento est, ipsas, fidelium precibus moras, divinum auxilium ipsis impetrasse. Tum quia nihil obstat, ut ex objectorum argumentorum solutione constabit. Tum denique quia piè credi potest, ipsas orare pro vivis, à quibus adjuvantur: inter ipsos proinde & ipsas esse communionem charitatis, quà pro se mutuo orent, prout docent Richardus de Media-Villa, Gabriel, Medina, Sorus, Bellarminus, Eckius, Azorius, Bonacina, Sylvius, apud Sinnichium §. 283. Jam verò semel dato quòd orent pro vivis, quidni earum oratio implorari possit à vivis? Certè non quia vivorum orationes non cognoscunt: cum piè credi possit, eas ipsis manifestari per Angelos suos Custodes; vel per nostros; vel per utrosque: cum hoc non excedat statum ipsorum, & Angelicæ custodiæ videatur consentaneum. Accedit quòd esto non cognoscerent orationes nostras, sufficeret eas à Deo & Angelis cognosci, animasque illas consequenter à Deo vel Angelis excitari & moveri ad orandum pro nobis, prout Hieremias Propheta in Lybbo existens excitatus legitur ad orandum pro Judaico populo. 2. Machab. 15. Quam ob causam Hugo de S. Victore, Eckius, Hesselius, Serarius, Bellarminus, & alii apud Sinnichium §. 285. existimant, quòd etiam si Sancti in cælo regnantes orationes nostras non cognoscerent, consequens non foret, invocandos non esse.

Et per hæc patet ad 1um. in contrarium.

75 Ad 2um. dicendum, quòd licet non tam sint in statu orandi pro nobis, quàm ut oremus pro ipsis; non idèo tamen sint in statu, in quo absolute non possint orare pro nobis, vel nobis aliquid impetrare, ex vi præceden-

tium meritorum ipsorum, sicut & ex divina acceptatione (quomodo Sanctorum orationes impetrandi efficaciam habere docet S. Thomas a. 9. ad 1.) cum in illo pœnali carcere à Deo hostili non detineantur affectu, sed amico, & paterno, licet simul vindice, ut purgatoris illis flammis à maculis expurgatæ, expeditæ reddantur ad paratam sibi regni celestis possessionem. Et idèo dolor in ipsis nullatenus perturbat iudicium rationis, nec impedit affectum bonæ voluntatis, nec proinde bonam voluntatem orandi pro nobis. Cum impedimenta ista in nobis contingant ratione corporeorum organorum, quibus ipsæ carent.

Ad 3um. dicendum, orationem pro nobis, 76 impetratoriam in animabus illis esse compatibilem cum solutione pro seipsis, nec per eam impediri necessariam ad hoc attentionem, nec charitativam pro nobis sollicitudinem; cum dives in inferno bene oraverit pro fratribus suis. Luc. 16.

Ad 4um. dicendum rationem meliorem reddi posse, ex eo quòd Ecclesia in Missarum illarum collectis, quòd efficacius defunctorum animas adjuvet, velit unice pro ipsis orare, nec in Missis illis velit nisi luctum & commemorationem defunctorum, ut nobis amplius inculcet mortis meditationem.

CAPUT XV.

Horarum Canonicarum explicatio.

78 **H**ORÆ Canonicae dicuntur, series divinarum laudum, precumque vocalium, quæ diù noctuque, certis horis, Ecclesie nomine, juxta Canonum præscriptum recitandæ sunt, conformiter ad illud Psal. 118. *Septies in die laudem dixit tibi.* Unde septem Horæ Canonicae convenienter præscriptæ sunt Clementinâ un. de reliq. & venerat. Sanct. videlicet Matutinum, cum Laudibus, Prima, Tertia, Sexta, Nona, Vesperæ, Completorium, ad representanda mysteria septenarii numeri, maxime septem beneficia principaliora, Creationis, Conservationis, Redemptionis, Prædestinationis, Vocationis, Justificationis, Glorificationis; septem quoque mysteria Dominicæ Passionis, hisce versibus comprehensa apud Glossam cap. 10. de celebrat. Miss.

*Hæc sunt septenis propter quæ psallimus horis
Matutina ligat Christum, qui crimina purgat:
Prima replet spiritus: dat causam Tertia mortis:
Sexta cruci nescit: latus ejus Nona bisperit:
Vespera deponit: tumultu Completa reponit.*

CAPUT XVI.

Obligati ad Horas Canonicas recitandas.

79 **P**rimò, ad eas tenentur sub mortali Beneficiati omnes, etiam in sacris non existentes, & curam animarum non habentes. De iplo-